

Beeld/spraak

Herman RICOUR / Jozefien VAN HUFFEL

HAREN | Wij, mensen, voelen ons vaak mensjes. Zoveel kleiner zijn we dan een waterval of oceaan. Zo klein lijken we ook in dit waterzuiveringsstation, dat KWB-leden en parochianen vlak voor Scheppingszondag bezochten. En dat we nochtans zelf maakten. Mensjes kunnen wat. Kunnen veel stuk maken. Kunnen veel goedmaken, als ze dat willen. Precies daarbij staan we jaarlijks stil op diezelfde Scheppingszondag. *Zonder water, geen later*, luidde de slogan dit jaar. Misschien maakt precies dat hen klein, de mensjes op de foto.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Geen vieren, maar herdenken

KERK & leven, 21 AUGUSTUS 2013

'Geen vieren, wel herdenken?', of toch 'vieren' en een 'herinnering' aan de reformatie opzetten die rekening houdt met de historische ontwikkelingen, de verdeeldheid en bitterheid, maar ook de toenadering en de herkenning. De toestand in de Kerken en hun onderlinge betrekkingen zijn totaal veranderd. Daarom is het onlangs gepubliceerde *Van conflict naar gemeenschap* een goede inleiding tot de komende viering – boete- maar ook dankviering – voor de reeds afgelegde weg. Het document vooronderstelt dat er sinds vijftig jaar ook katholieke Lutherdeskundigen positief aan het gesprek deelnamen. Naast gesprekken in de Verenigde Staten en in Duitsland bestaat er sinds 1967 een door de Lutherse Wereldbond en de Pauselijke Raad voor de Eenheid gepatroneerde Internationale Commissie die een reeks teksten opstelde die al

een convergentie en zelfs overeenstemming uitdrukken.

In de *Gemeenschappelijke Verklaring betreffende de Leer van de Rechtvaardiging* (Augsburg 1999) belijden katholieken en lutheranen hun wezenlijke overeenstemming omtrent de rechtvaardigingsleer. Het vierde hoofdstuk in het document *Van conflict naar gemeenschap* geeft voorbeelden van die toenadering. De tekst besluit met vijf oecumenische geboden. 1) De ontmoeting tussen katholieken en lutheranen moet aanvangen met wat we gemeenschappelijk hebben. 2) Het getuigenis van hun wederzijds geloven moet de betrekkingen tussen de partners veranderen. 3) Ze moeten zich verbinden om te werken voor zichtbare eenheid. 4) Samen zal men de kracht van het evangelie voor onze tijd opnieuw ontdekken. 5) In de verkondiging en de dienst voor de wereld zal men getuigen van Gods barmhartigheid.

Ondanks de noodzaak van de dialogen moet de toenadering

worden gedragen door een geestelijke bekering en de herkenning die vriendschap heet. En ondanks de verschillen die geen dialoog ooit ten volle zal wegwerken, moeten we oprecht de vredekus geven en het moeizame herstelproces aandurven.

Jos VERCRUYSE s.j., Heverlee

Prenatale tests

KERK & leven, 28 AUGUSTUS 2013

Ondanks mijn groot respect voor mensen die kiezen voor het leven in de vorm dat ze het krijgen, stuit uw dossier over een doorbraak in de prenatale diagnose me tegen de borst. Als voorbeeld van chromosomale afwijking verwijst u elke keer opnieuw naar Down. Het is het handigste voorbeeld omdat we die kinderen en volwassenen allemaal kennen. Ze zijn goedlachs en doen vanzelfsprekend vragen rijzen. Heeft u echter de andere chromosomale afwijking ook overdacht?

U noemt de NIPT, de niet-invasieve prenatale test, een

medische vooruitgang bij het opsporen van het syndroom van Down en van verwante aandoeningen. Mij lijkt dit of een botbreuk, of het nu een pink of nek betreft, dan ook een verwante aandoening is. Zonder iets af te doen aan de ernst of het genot van te leven met een zonnekindje, vind ik dat u niet alle kanten van het probleem hebt belicht.

Mijn man en ik zijn in 2005 voor het eerst ouders geworden van een prachtig zootje, Artuur. Hij is dood geboren na een abortus. Ik formuleer het zo hard omdat het ook zo is. Met deze nuance dat hij uit liefde is geboren en dat we hem enkel uit liefde – en dus niet uit gemak – lieten gaan. Onze zoon leed aan de 'verwante chromosomale afwijking' trisomie 18. Met dezelfde test op te sporen en eveneens domweg één chromosoom te veel. Volgens een brief van het Centrum Medische Genetica van de Universiteit Antwerpen komt trisomie 18 bij drie op de tienduizend geboorten voor. Een derde van de

zwangerschappen waarbij de foetus trisomie 18 vertoont, eindigt met een spontane abortus. Kinderen met trisomie 18 zijn zeer zwak en hebben een beperkte overlevingskans. Ze kampen onder meer met een uitgesproken groeiachterstand, spierzwakte, skelet- en hartafwijkingen en ernstige psychomotorische afwijkingen. Ondanks alle medische zorgen overlijdt dertig procent van deze kinderen in de eerste maand en vijftig procent binnen de twee maanden. Slechts tien procent bereikt de leeftijd van een jaar.

Dat die tien procent de leeftijd van een jaar bereikt, is dan nog dankzij reanimaties in het ziekenhuis. Dát noemen wij laten gaan uit liefde. Met dank aan de test die ons kind een hope-loze lijdensweg bespaarde. Ons geloof heeft ons daarbij zeker geholpen. We zijn ervan overtuigd dat we het pad volgden dat voor ons was bedoeld. Alleen al door wat we eruit leerden over liefde, kracht en houden van elkaar.

Ann VAN DER VEKEN, Vlimmeren